

Published on 14, Jul - Sep 2026

ISSN:2320-4842 (P) 3049-2688 (O)

பாரதிதாசன் பாடல்களில் தேசிய, இனத்துவ அடையாள உருவாக்கமும் சமூக மறுமலர்ச்சிக் கோட்பாடுகளும்

இரா. தீபன் சரணராஜ், முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்

**முனைவர் ப. தேவராஜ், இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
லோகநாதன் அரசினர் கலைக் கல்லூரி, பொன்னேரி 601 204**

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இவ்வாய்வுக் கட்டுரை, தமிழ்மொழியியல் கட்டமைப்பின் பின்னணியில் இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியப் பரப்பில் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் நிகழ்த்திய கவித்துவ கையாளுமைகளையும் தத்துவார்த்தத் தடங்களையும் பகுப்பாய்வு செய்கிறது. பாரதியின் தேசியவாதச் செயல்பாட்டிற்கு நேர்முரணாக, பாரதிதாசன் முன்வைத்த தமிழின விழிப்புணர்வு, திராவிடக் கருத்தியல் மற்றும் மார்க்சிய வர்க்கப் போராட்டக் கோட்பாடுகள் இங்கு விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன. மேலும், அவரது பாடல்களில் பயின்றுவந்துள்ள அகவல், விருத்தம் மற்றும் சிந்து போன்ற யாப்பியல் உருவவியல் வடிவங்கள் எங்ஙனம் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டியலாகவும், ரௌத்திர அழகியலாகவும், உடலரசியல் செயல் பாடாகவும் உருவெடுத்துள்ளன என்பது பிரதிசார் சான்றுகளுடன் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பாரதிதாசனின் மொழிசார் புனிதப்பண்பு உருவாக்கம், பெண்ணிய ஒடுக்குமுறை எதிர்ப்பு, உபரி உழைப்புச் சுரண்டல் மற்றும் அன்னியமாதல் குறித்த பார்வைகளைத் தழுவி, இக்கட்டுரை அவரது வெகுமக்கள் இலக்கியக் கோட்பாட்டைப் புறவயப்படுத்துகிறது.

முன்னுரை

தொன்மை-நவீனத்துவம் ஆகிய இருமுனைகளுக்கு இடையிலான தொடர்ச்சியான வரலாற்றுச் செயல்முறையில், தனக்கே உரிய தனித்துவமான செவ்வியல் தன்மையுடனும் நிலைபேற்றுத் திறனுடனும் இயங்கிவரும் ஒரு மொழியியல் கட்டமைப்பு தமிழ் மொழியாகும். இத்தகைய தமிழ்ச் சூழலின் இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியப் பரப்பில், கவித்துவ வெளிப்பாட்டு முறையியலை முற்றிலுமாக மாற்றியமைத்த ஆளுமைகளாக புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் திகழ்கிறார்.

தமிழ் என்னும் மொழிசார் குறியீட்டைக் கொண்டு இந்தியத் தேசியக் கருத்தியலைக் கட்டமைக்கும் தேசியவாதச் செயல்பாட்டைப் பாரதி முன்னெடுத்தார். அதற்கு நேர்முரணாக, அதே மொழியியல் அடையாளத்தைக் கொண்டு தனித்துவமான தமிழின அடையாளத்தையும் திராவிடக் கருத்தியல் சார்ந்த புரட்சிகர உணர்வையும் உந்தித்தள்ளியவர் பாரதிதாசன் ஆவார்.

ஆளுமை உருவாக்கமும் தத்துவார்த்தக் குறியீட்டுப் பெயர்ச்சியும்

இவ்விலக்கிய மரபில் 'புரட்சிக்கவி' என்றும் 'பாவேந்தர்' என்றும் அடையாளப்படுத்தப்படும் கனகசுப்புரத்தினம் 1891 ஏப்ரல் 29 அன்று புதுச்சேரிப் பிராந்தியத்தில் அவதரித்தார். தனது சமகாலத்து இலக்கிய முன்னோடியாக விளங்கிய சுப்பிரமணிய பாரதியின் கவித்துவ அழகியல் மற்றும் தீவிரக் கோட்பாட்டுப் பாங்கு ஆகியவற்றின் மீது கொண்ட எல்லையற்ற ஈர்ப்பின் காரணமாக, அவர் தனது இயற்பெயரை 'பாரதிதாசன்' என மாற்றியமைத்துக் கொண்டார். இமாற்றமானது ஒரு தனிமனிதப் பெயர் மாற்றம் என்பதைக் கடந்து, சமகால இலக்கியப் போக்கின் மீதான ஒரு தீவிரமான தத்துவார்த்தை ஈடுபாட்டையும், கவித்துவத் தொடர்ச்சியையும் சுட்டிநிற்கும் குறியீட்டுச் செயல்பாடாகும். மொழிப்பற்று வீழ்ச்சியடைந்து, இனரீதியான விழிப்புணர்வு மங்கி, சமூக விடுதலையற்ற கட்டமைப்புச் சுரண்டல்களுக்கு ஆட்பட்டிருந்த ஒரு தேக்கமுற்ற சூழலிலேயே பாரதிதாசனின் படைப்புலகம் உருப்பெற்றது. இத்தகைய பிற்போக்குத்தனமான சமூக-அரசியல் சூழலில் இருந்து ஒட்டுமொத்தத் தமிழகத்தையும் விடுவித்து, ஒரு மாற்றுப் பண்பாட்டு வெளியை உருவாக்குவதையே அவர் தனது முதன்மை இலக்காகக் கொண்டிருந்தார். தமிழ் மரபின் உன்னதமான பண்பாட்டு விழுமியங்களை தன்னுணர்வற்றுக் கிடந்த தமிழ் மக்களின் கூட்டு நனவிலியில் ஒரு நிலையான தத்துவார்த்த நங்கூரமாகப் பாய்ச்சியவர் பாரதிதாசன் ஆவார். தமிழ் இலக்கியத்தின் வெளிப்பாட்டு வடிவங்களைச் செவ்வியல் உறைவிடங்களில் இருந்து விடுவித்து, அவற்றைச் சாமானிய மக்களுக்குரிய 'வெகுமக்கள் இலக்கியமாக' மாற்றியமைக்கும் வடிவ ஒழுங்கினைப் பாரதி தொடங்கி வைத்தார். அந்த எளிய, சனநாயகப் படுத்தப்பட்ட மொழிநடையைக் கையகப் படுத்தி, தனிமனித விழுமியங்களுக்கும் சமூக மேம்பாட்டிற்கும் தேவையான புரட்சிகரமான தீவிரக் கருத்துகளைத் துணிவுடன் விதைத்தவர் பாரதிதாசன். இதன் விளைவாகவே, அவரது படைப்புப் பாடல்களில் பன்முகக் கோட்பாட்டு விழுமியங்கள்

ஆழமாக விரவிக் கிடக்கின்றன. தமிழ்க் கவிதை மரபின் யாப்பியல் வடிவவியலில் 'அகவல்' (ஆசிரியப்பா) என்பது ஒரு குறுவடிவ அல்லது பெருவடிவக் கருத்தியலை ஆற்றொழுக்கான எடுத்துரைப்பியல் தொடர்ச்சியுடன் விவரிப்பதற்கான உன்னதமான வடிவ ஒழுங்கமைப்பாகும். அதே வேளையில், அறுசீர் முதலான பன்வகை 'விருத்தப் பாவகைகள்' ஒரு குறிப்பிட்ட தத்துவார்த்தக் கருத்து, தார்மிகச் சிந்தனை, சமூகக் கட்டமைப்புச் சிக்கல்கள், அகவய உணர்வுநிலைகள் மற்றும் நெடும் பாடல்களாக அமையும் பெருங்கதையாடல்கள் என எத்தகைய பாடுபொருளையும் எளிமையான சொற்பிரயோகங்களின் வழி, தெளிந்த நீரோடை போன்ற நேர்க்கோட்டு எடுத்துரைப்பு நடையில் வெளியிடுவதற்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இது படைப் பாளியின் கவித்துவ வினைத்திறனையும் வடிவக் கையாளுமைத் திறனையும் புறவயமாகத் துல்லியப்படுத்துகிறது.

உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டியலும் ரௌத்திர அழகியலும்

"அகவய உணர்ச்சிகளைத் தீவிரமாக வெளிப்படுத்துவதற்குக் கவிதை மரபில் மிகவும் உகந்த வடிவக் கட்டமைப்பு விருத்தப்பாவே" என்னும் இலக்கியக் கோட்பாட்டுத் தத்துவம் (மு.வரதராசன், 2007: 25), புரட்சிக்கவிஞரின் பன்முகப் பாடல்களில் தொடர்ந்து நிரூபிக்கப்படுகிறது. தத்துவார்த்தக் கருத்தையும் உணர்ச்சிப் பெருக்கையும் ஒருங்கிணைத்து, சமூக அநீதிக்கு எதிரானதொரு 'ரௌத்திர அழகியலை' வெளிப்படுத்தும் நோக்கில், பின்வரும் அறுசீர் விருத்தப் பாடல் வரிகள் மிகச்சிறந்த எடுத்துரைப்பியல் மாதிரியாக அமைகின்றன:

"இருட்டறையில் உள்ளதா உலகம், சாதி இருக்கின்ற தென்பானும் இருக்கின்றானே!

மருட்டுகின்ற மதத்தலைவர் வாழ்கின் றாரே வாயடியும் கையடியும் ஒய்வ

தெந்நாள்?" (பாரதிதாசன் 1980:167)

இவ்வடிகளில் பயின்றுவந்துள்ள யாப்பியல் ஒழுங்கு, வெறும் ஓசை நயத்திற்காக மட்டுமன்றி, சமூகத்தின் தேக்கநிலை மீதான

கவிஞரின் அறச்சீற்றத்தையும், வாசகத் தளத்தில் ஒரு தீவிரமான அறிவுசார் எதிர் வினையை உசுப்பிவிடுவதற்கான குறியீட்டுத் தூண்டு கோலாகவும் துல்லியமாகச் செயலாற்றுகிறது.

மொழிக்குறியீட்டுப் புனிதமாக்கமும் பகுத்தறிவுவாத முரணியக்கமும்

தமிழ் மொழி என்பது வெறும் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கான ஊடகம் என்ற நிலையைக் கடந்து, சமூகக் கூட்டுத் திரளின் பிரதி நிதித்துவ மாற்று அடையாளமாகவும் தமிழினத்துவ உணர்வின் தத்துவார்த்த அடித்தளமாகவும் விளங்குகிறது. பண்பாட்டு அடையாளச் சின்னம் என்ற தகுதிநிலைக்கு அப்பாற்பட்டு, ஒட்டுமொத்தச் சமூகமும் ஒரு குறிப்பிட்ட புனிதச் சின்னத்திற்கு வழங்கும் வழிபாட்டு மரியாதையைக் காட்டிலும், மிக உயரியதொரு தகுதிநிலையையும் தார்மீகக் கோட்பாட்டையும் தமிழ்மொழிக்குக் கொடுத்து அணுகுவதற்கு இத்தகைய மொழிசார் விழுமியங்களே முதன்மைக் காரணிகளாகின்றன. தமிழ் மொழியின்பால் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் வெளிப்படுத்திய பாடல்சார் நேயமும் மொழிசார் உன்னதவிய லும் சமகால மற்றும் முந்தைய இலக்கியப் பரப்பின் பிற எந்தவொரு படைப்பாளியிட மிருந்தும் வெளிப்பட்டதைவிடவும் மிகவும் தீவிரமானதும், தனித்துவமானதும் ஆகும் என்பது பொதுவான இலக்கிய வரலாற்றுத் தகுதிப்பீடாகும். "தமிழுணர்வின் வீறு பாரதிதாசனிடம் வெளிப்பட்ட அளவுக்கு வேறு யாரும் வெளிப்படுத்தவில்லை. தமிழ் அவரைப் பொறுத்தவரை தெய்வம்; தமிழை வணங்க அவரது பகுத்தறிவுணர்வு தடையாக இல்லை" போன்ற முதன்மைத் திறனாய்வுக் கூற்றுகள், அவர் தமிழ் மொழிக்குக் கட்டமைத்திருந்த மதச்சார்பற்ற புனிதப் பண்புருவத்தின் எல்லையற்ற ஆழத்தினைப் புரிந்துகொள்ளப் பெரிதும் உதவுகின்றன.

பாரதிதாசன் திராவிட இயக்கத்தின் தீவிரப் பகுத்தறிவுவாதப் பின்புலத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும், அவரது மொழிசார் தன்னுணர்வு என்பது ஏனைய பகுத்தறிவுவாத எல்லைகளைக் கடந்து ஒரு புனிதக் குறியீடாகவே நிலைபெற்றிருந்தது. மொழியின் மீதான தனது குறியீட்டு

எல்லைகளைக் கடப்பதற்கோ அல்லது அதன் தகுதிநிலையைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கோ அவர் எவரையும் அனுமதித்ததில்லை. இத்தகைய தத்துவார்த்த முரணியக்கத்திற்கு மிக உன்னதமான வரலாற்றுச் சான்றாகப் பின்வரும் நிகழ்வு சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது:

"திராவிட இயக்கத்தின் முதன்மைத் தத்துவ வாதியான தந்தை பெரியார் ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழலில் தமிழ் மொழியின் சில கூறுகளை இகழ்ந்து, தீவிரமான மொழியியல் விமர்சனங்களை முன்வைத்தபோது, தனது இயக்க நெறிமுறைகளையும் கடந்து, மொழிசார் அடையாளப் பாதுகாப்பிற்காகப் பெரியாரின் நிலைப்பாட்டைத் தார்மீக ரீதியாக எதிர்த்து நின்றவர் பாரதிதாசன்" என்கிறார் ஞானி (ஞானி, 2007: 259) இத்தகைய செயல்பாடானது, பாரதிதாசனின் கருத்தியல் கட்டமைப்பில் இயக்கப் பிணைப்பைக் காட்டிலும் மொழிசார் புனிதப் பண்புருவாக்கமே மிக உயரிய தத்துவார்த்த உந்துசக்தியாக விளங்கியது என்பதைப் புறவயமாக நிரூபிக்கிறது.

மொழியியல் நவீனமயமாக்கலும் திட்டமிடல் உத்திகளும்

தமது அறிவுசார் வாழ்நாள் முழுவதும் மொழிசார் கலைச்சொல்லாக்கத் தொண்டி னையும், மொழியியல் உறைவிட மேம்பாடு குறித்த தத்துவார்த்தச் சிந்தனைகளையும் முதன்மைத் தார்மீகக் கடமையாகப் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் கருதினார். மொழியியல் வளர்ச்சியியல் குறித்த அவரது உத்திகள் வெறும் அழகியல் சார்ந்தவை அல்ல; மாறாக அவை தீவிரமான தொலைநோக்குத் தகுதி நிலைத் திட்டமிடல் மற்றும் நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளை உட்கொண்டவையாகும். கவிஞர் பாரதிதாசனின் பாடல்களில் பயின்று வரும் பின்வரும் கவித்துவ வரிகள், தமிழ் மொழியை அறிவுசார் நவீனத்துவ வெளியை நோக்கி நகர்த்துவதற்கான முறையியல் திட்டத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன:

"எளிய நடையில் தமிழ்நூல் எழுதிடவும் வேண்டும்

இலக்கண நூல் புதிதாக இயற்றுதலும் வேண்டும்

வெளியுலகில் சிந்தனையில் புதிது புதிதாக

விளைந்துள்ள எவற்றினுக்கும்
பெயர்களுலாங் கண்டு

தெளிவறுத்தும் படங்களோடு சுவடியெலாம்
செய்து

செந்தமிழைச் செழுந்தமிழாய் செய்வதுவும்
வேண்டும்" (பாரதிதாசன், 2002: 85)

இவ்வடிகள் தமிழ்மொழியைத் தற்காலப் புதுமைக்கூறுகளுக்கு ஏற்பத் தகவமைப்பதற் கான மூன்று முக்கிய அறிவுசார் பரவலாக்க உத்திகளைச் சுட்டுகின்றன.

'இன்பத்தமிழ்' பாடல்: குறியீட்டு

இணைவாக்கமும் படிமக் கட்டமைப்பும்

மொழியியல் தேசியவாதமும் படிமக் கட்டமைப்பும்: 'இன்பத்தமிழ்' பாடலில் குறியீட்டு இணைவாக்கமும் சமுதாய உருவாக்கவியல் கோட்பாடாக விளங்குகிறது. கவிஞர் பாரதிதாசனின் தீவிரமான மொழியியல் தேசியவாதக் கருத்தியலைத் தாங்கி நிற்கும் முதன்மைப் பாடல் சான்றாக அவரது 'இன்பத் தமிழ்' கவிதை விளங்குகிறது. இப்பாடலில் பயின்றுவந்துள்ள வரிகள், மொழியை வெறும் கருத்துப் பரிமாற்றக் கருவியாக அணுகாமல், அதனைச் சமூக இருப்புக்கான உன்னதக் காரணியாக உருவகப்படுத்துகின்றன:

"தமிழுக்கு அமுதென்று பேர் அந்தத் தமிழ்இன்பத் தமிழ்எங்கள் உயிருக்கு நேர்! தமிழுக்கு நிலவென்று பேர் இன்பத் தமிழ் எங்கள் சமூகத்தின் விளைவுக்கு நீர்! தமிழுக்கு மணமென்று பேர் இன்பத் தமிழ்எங்கள் வாழ்வுக்கு நிருமித்த ஊர்! தமிழுக்கு மதுவென்று பேர் இன்பத் தமிழ்எங்கள் உரிமைச்செம்பயிருக்கு வேர்!" (பாரதிதாசன், 1980: 98)

இப்பாடலில் பாரதிதாசன் கையாண்டுள்ள உருவகங்கள் மற்றும் படிமங்கள் தமிழ் மொழியைப் பின்வரும் நான்கு தளங்களில் குறியீட்டு இணைவாக்கத்திற்கு உட்படுத்து கின்றன.

தமிழைத் தொல்புராணக் குறியீடான 'அமுதுடன்' ஒப்பிட்டு, அது தமிழர்களின் 'உயிருக்கு நேர்' எனக் கட்டமைப்பதன்

மூலம் மொழியை ஓர் இன்றியமையாத உயிரியல் தேவையாகவும், வாழ்வாதாரத்தின் மையப்புள்ளியாகவும் நிலைநிறுத்துகிறார். 'நிலவு' என்ற இயற்கை அழகியல் படிமத்தைத் தமிழுக்குச் சூட்டும் கவிஞர், உட்தொடர்ச்சியாக அதனைச் 'சமூக விளைவின் நீர்' என்கிறார். சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கும், கூட்டுத் திரள் இயக்கத்திற்கும் மொழிதான் முதன்மை இயக்குவிசை என்பது இதன் தத்துவார்த்தப் பொருளாகும். தமிழை நறுமணம் மிக்க 'மணம்' என உருவகித்து, அது 'வாழ்வுக்கு நிருமித்த ஊர்' (கட்டமைக்கப்பட்ட வாழ்விடம்) என வாதிடுவதன் மூலம், தமிழ் மொழியே தமிழர்களுக்கான பிராந்திய வெளியையும் சமூகப்பாதுகாப்பையும் வழங்கும் வாழ்விடக் குறியீடு என நிறுவுகிறார். தமிழை 'மது' (தேன்/சுவை) எனப் போற்றி, அது 'உரிமைச் செம்பயிரின் வேர்' எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம், தமிழர்களின் தார்மீக மற்றும் அரசியல் ரீதியான உரிமைப் போராட்டங்களின் ஆழமான அடித்தளமாக மொழிசார் தன்னுணர்வே திகழ்கிறது என்பதைப் புறவயப்படுத்துகிறார்.

'எங்கள் தமிழ்' பாடல்: ஒலியியல்

விழுமியங்களும் உடலரசியல் செயல்பாடும்

கவிஞர் பாரதிதாசனின் 'எங்கள் தமிழ்' என்னும் இப்பாடல், தமிழ் மொழியின் தனித்துவமான ஒலியியல் விழுமியங்களையும் அதன் வழி கட்டமைக்கப்படும் மொழியியல் மேன்மைவாதத்தையும் தீவிரமாகப் புறவயப் படுத்துகிறது. மொழியை வெறும் கருத்துப் பரிமாற்றக் கருவியாக அன்றி, இனத் தன்னுணர்வை உசுப்பும் ஒரு தத்துவார்த்த வினையுக்கியாகக் கவிஞர் இங்கு கையாளுகிறார்:

"இனிமைத் தமிழ்மொழி. எமது எமக்கு

கின்பத் தரும்படி வாய்த்தநல் லமுது!

கனியைப் பிழிந்திட்ட சாறு எங்கள் கதியில்

உயர்ந்திட யாம்பெற்ற பேறு!

தனிமைச் சுவையுள்ள சொல்லை எங்கள்

தமிழினும் வேறெங்கும் யாங்கண்ட

தில்லை!

நனியுண்டு நனியுண்டு காதல் தமிழ்

நாட்டினர் யாவர்க்குமே தமிழ் மீதில்!

**தமிழென்று தோள்தட்டி ஆடு நல்ல
 தமிழ்வெல்க வெல்க என்றே தினம்
 பாடு!"** (பாரதிதாசன், 1980: 178)

இப்பாடலில் பயின்றுவந்துள்ள குறியீட்டு உத்திகளும் பாடுபாட்டுக் கூறுகளும் பின்வரும் தத்துவார்த்தத் தளங்களில் பகுப்பாய்வுக்குரியவை ஆகின்றன:

தமிழை 'இனிமை', 'நல் அமுது', 'கனியைப் பிழிந்திட்ட சாறு' எனத் தொடர்ச்சியான சுவையியல் படிமங்களுக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம், மொழிசார் நுகர்வை ஓர் உன்னத அழகியல் அனுபவமாக மாற்றிறார். மேலும், அது தமிழர்களின் 'கதியில்' (வரலாற்றுப் பரிணாமப் போக்கில்) உயர்ந்திட யாம்பெற்ற பேறு' எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம், மொழியை இன விடுதலையின் வரலாற்றுத் திண்ணியமாக நிலைநிறுத்துகிறார். "தனிமைச் சுவையுள்ள சொல்லை எங்கள் தமிழினும் வேறெங்கும் யாங்கண்டதில்லை" என்ற கூற்றின் மூலம், பிற மொழியியல் கட்டமைப்புகளில் இருந்து தமிழ் மொழியின் தனித்துவத்தை வேறுபடுத்தி, ஒரு செம்மாந்த மொழியியல் தனித்துவவாதத்தை முன்வைக்கிறார். 'தமிழென்று தோள்தட்டி ஆடு' என்ற வரி வெறும் கவித்துவ வெளிப்பாடு அல்ல; அது மொழியியல் தன்னுணர்வை மனித உடலின் ஆக்ரோஷமான அசைவுகளோடு பிணைக்கும் ஓர் உடலரசியல் செயல் பாடாகும் (Body Politics). 'தோள்தட்டுதல்' என்ற புறவயக் குறியீடு, அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் ஒரு சமூகக் கூட்டுத் திரளை விழிப்படையச் செய்து, எதிர்த்தரப்பிற்கு எதிரான வீறுணர்வைத் தூண்டும் ஒரு குறியீட்டு அறைகூவலாக (Symbolic Defiance) மாறுகிறது. 'தமிழ் வெல்க வெல்க என்றே தினம் பாடு' என்ற இறுதி முழக்கம், வாசகப் பரப்பிற்குள் ஒரு தொடர்ச்சியான கருத்தியல் செயல்பாட்டை நிறுவுவதுடன், மொழியியல் வெற்றியை ஒரு தினசரி தார்மீகக் கடமையாக மாற்றியமைக்கிறது.

**'கைம்மைப் பழி' பாடல்: பெண்ணிய
 ஒடுக்குமுறைச் சமூகவியலும் முரண்
 அழகியலும்**

கவிஞர் பாரதிதாசனின் 'கைம்மைப் பழி' (இளம்பெண்களின் கைம்மைத் துயர்)

குறித்த இப்பாடல், தமிழ்ச் சமூகக் கட்டமைப்பில் நிலவிய கைம்பெண்களுக்கு எதிரான ஒடுக்குமுறையையும், அவர்களின் அகவயத் துயரங்களையும் மிகத் தீவிரமான மாற்று அழகியல் உத்திகளுடன் புறவயப்படுத்துகிறது:

**"கோரிக்கை அற்றுக் கிடக்குதண்ணே இங்கு
 வேரில் பழுத்த பலா மிகக்**

**கொடியதென் றெண்ணிடப் பட்டதண்ணே
 குளிர் வடிக்கின்ற வட்டநிலா!**

**சீரற்றி ருக்குதையோ குளிர் தென்றல்
 சிறந்திடும் பூஞ்சோலை**

**சீ சீஎன்றிகழ்ந்திடப் பட்டதண்ணே நறுஞ்
 சீதளப் பூ மாலை!"**(பாரதிதாசன், 2002:36)

இப்பாடலில் கையாண்டுள்ள சிந்து யாப்பியல் வடிவ ஒழுங்கும் அதன் வழி வெளிப்படும் படிமமும் பின்வரும் தத்துவார்த்தத் தளங்களில் கூர்மையான பகுப்பாய்வுக்குரியவை ஆகின்றன. இளமைப்பருவத்தில் கணவனை இழந்த பெண்ணை 'வேரில் பழுத்த பலா' என உருவகிப்பதன் மூலம், அப்பெண் இயற்கையான நுகர்வுக்கும் வாழ்வியல் இன்பங்களுக்கும் தகுதியுடையவளாக இருந்த போதிலும், சமூகக் கட்டமைப்பால் 'கோரிக்கையற்றுக்' (ஆதரவற்று/முறையீடற்று) புறக்கணிக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறாள் என்ற எதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். இயற்கையின் உன்னத விளைச்சல் ஒன்று பயன்பாடற்றுத் தேங்குவதைச் சுட்டும் இக்குறியீடு, பெண்ணின் உணர்வுசார் தேக்கத்தின் சான்றாகும். கவிதை மரபில் இயல்பாகவே இன்பம், குளிர்ச்சி மற்றும் அழகின் குறியீடுகளாகத் திகழும் 'குளிர் வடிக்கின்ற வட்டநிலா', 'குளிர் தென்றல்', 'பூஞ்சோலை' மற்றும் 'நறுஞ்சீதளப் பூமாலை' போன்ற இயற்கை சார்ந்த பருப்பொருட்களை (Physical Objects), கைம்பெண்ணின் வாழ்வியலோடு பொருத்தி நோக்கும்போது அவை 'கொடியது' என்றும், 'சீரற்றது' என்றும், 'சீசீ' என்றிகழ்ந்திடப் பட்டது' என்றும் கவிஞர் தலைகீழாக்கிக் காட்டுகிறார். இத்தகைய முரண் அழகியல் உத்தியானது, ஒரு கைம்பெண்ணுக்குப் பிரபஞ்சத்தின் அத்தனை உன்னதங்களும் நுகர்வுப் பொருட்களும் கூட எப்படி ஒவ்வாமையாகவும்,

விலக்கப்பட்டதாகவும், குற்ற உணர்வைத் தூண்டும் அநீதியாகவும் மாற்றியமைக்கப் படுகின்றன என்பதைப் பிரதிபலிக்கிறது. சமூகம் அவளுக்கு விதித்துள்ள 'புனிதமற்ற' தகுதிநிலை, அவளது அகவயப் புலன்களை எவ்வாறெல்லாம் ஒடுக்குகிறது என்பதை இக்குறியீடுகள் துல்லியப்படுத்துகின்றன. இச்சிந்து வகைப் பாடலில் பயின்றுவந்துள்ள மடக்கடிகளின் ஈற்றில் இடம்பெறும் ஒலியியைபுச் சொற்கள் மற்றும் சந்த அமைப்பும், வெறும் ஓசை இன்பத்திற்காக மட்டுமன்றி, வாசகப் பரப்பிற்குள் அவலச் சுவையின் தீவிரத்தை ஆழமாகப் பாய்ச்சி, ஒரு தார்மீகச் சீற்றத்தை உசுப்பி விடுவதற்கான குறியீட்டுத் தூண்டுகோலாகச் செயலாற்றுகின்றன.

'தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்' பாடல்:
சுவையியல் புலன்நுகர்வும் உயிரியல்
உன்னதவியலும்

கவிஞரம்பாரதிதாசனின் 'தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்' தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள இப்புரட்சிகரப் பாடல், தமிழ் மொழியின் மீதான அவரது எல்லையற்ற பற்றுதலை, பிரபஞ்சத்தின் உன்னதமான பருப்பொருள் சுவைகளுடன் ஒப்பிட்டு, மொழியியல் உன்னதவியலை உச்சற்குக் கொண்டு செல்கிறது:

"கனியிடை ஏறிய சுவையும் - முற்றல்
கழையிடை ஏறிய சாறும்

பனிமலர் ஏறிய தேனும் - காய்ச்சப் பாகிடை
ஏறிய சுவையும்

நனிபசு பொழியும் பாலும் - தென்னை
நல்கிய குளிரிள நீரும்

இனியன என்பேன் எனினும் - தமிழை
என்னுயிர் என்பேன்
கண்டீர்!" (பாரதிதாசன், 2002:178)

இப்பாடலில் கையாண்டுள்ள இசைப்பாடல் வடிவ ஒழுங்கும் (Prosodic Rhythm), அதன் வழி வெளிப்படும் சுவையியல் படிமங்களும் பின்வரும் தத்துவார்த்தத் தளங்களில் ஆழமான பகுப்பாய்வுக்குரியவை ஆகின்றன: கவிஞர் தமிழ் மொழிக்கு இணையான சுவை நயங்களை விவரிப்பதற்காகப் பிரபஞ்சத்தின் ஆறு உன்னதமான தூய இயற்கை

வடிவங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்: கனியிடை ஏறிய சுவை (கனியின் உட்பகுதியில் செறிவூட்டப்பட்ட தசைப்பகுதியின் தனித்துவச் சுவை), கழையிடை ஏறிய சாறு (நன்கப் முதிர்ந்த கரும்பின் கண்பக்களுக்குள் ஊறிய தூய சாறு), பனிமலர் ஏறிய தேன் (பனித்துளிகள் நனைந்த மலர்களின் மொட்டுகளில் இருந்து சுரக்கும் நறுந்தேன்), பாகிடை ஏறிய சுவை (நெருப்பில் காய்ச்சப் பட்டுச் செப்பனிடப்பட்ட வெல்லப் பாகின் அடர்ந்த இனிமை), நனிபசு பொழியும் பால் (சிறந்த தரம்வாய்ந்த பசுக்களின் மடியிலிருந்து இயல்பாகப் பொழியும் தூய பால்), குளிரிள நீர் (தென்னை மரம் மண்ணின் சாரத்தை உறிஞ்சித் தனக்குள் நல்கிய குளிர்ந்த இளநீர்). இவை அனைத்தையும் 'இனியன என்பேன்' என்று ஒப்புக்கொள்வதன் மூலம், கவிஞர் மனிதப் புலன்களால் நுகரப்படக்கூடிய உச்சக்கட்ட அழகியல் மற்றும் சுவையியல் இன்பங்களை முதலில் புறவயப்படுத்துகிறார். எனினும், 'எனினும்' என்ற உத்திசார் சொல் திருப்புமுனையின் மூலம், அந்தப் பிரபஞ்சச் சுவைகளின் எல்லைகளையும் கடந்து தமிழ் மொழி எவ்வாறு தனித்து விளங்குகிறது என்பதை நிறுவுகிறார். 'தமிழை என்னப்பிர் என்பேன் கண்டீர்' என்ற இறுதி முழக்கம், மொழியை வெறும் இலக்கிய நுகர்வுக்கான அல்லது அறிவுசார் பரிமாற்றத்திற்கான ஒரு கருவியாகக் கருதும் தத்துவத்தை முற்றிலுமாக நிராகரிக்கிறது. மரபான ஆன்மீகக் கவிதை களில் இறை நிலைக்குக் கொடுக்கப்படும் 'உயிராதாரப் புனிதத் தகுதிநிலையை', பாரதிதாசன் இங்குத் தனது பகுத்தறிவுவாத எல்லைகளுக்கு உட்பட்டுத் தமிழ் மொழிக்கு வழங்குகிறார். மொழி என்பது மனித உடலின், நனவிலியின், ஒட்டுமொத்த இனத்துவ இருப்பின் உயிரியல் ரீதியான இயக்குவிசை என்பது இதன் பொருளாகும்.

வர்க்கப் போராட்ட இயக்கவியலும் சோசலிச
அழகியலும்

கவிஞர் பாரதிதாசனின் 'புதிய உலகு செய்வோம்' என்னும் இப்பாடலில், மார்க்சிய சோசலிசக் கருத்தியலின் முதன்மைக் கூறுகளையும், வர்க்கப் பேதமற்ற ஒரு மாற்றுப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை

உருவாக்குவதற்கான புரட்சிகர உந்தாற்ற லையும் தீவிரமாகப் புறவயப்படுத்துகிறது:

"புதியதோர் உலகம் செய்வோம்-கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்ப்போம் பொதுவுடைமைக் கொள்கை திசைஎட்டும் சேர்ப்போம் புனிதமோடதை எங்கள் உயிரென்று காப்போம்" (பாரதிதாசன், 2002: 55)

'கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்ப்போம்' என்ற முழக்கம், முதலாளித் துவச் சுரண்டலினாலும் ஏகாதிபத்தியப் போட்டிகளினாலும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள உலகளாவிய வர்க்க முரண்பாடுகளை ஒழிப்பதற்கான ஓர் ஒட்டுமொத்தக் கட்டமைப்பு மாற்றத்தை வலியுறுத்துகிறது. 'வேரோடு சாய்த்தல்' என்பது தீவிரமானதொரு புரட்சிகர மாற்று அரசியலின் குறியீடாகும். 'பொதுவுடைமைக் கொள்கை திசைஎட்டும் சேர்ப்போம்' என்பதன் மூலம் வர்க்கமாற்ற சமத்துவக் கோட்பாட்டை உலகளாவிய பொதுவெளியில் பரப்ப விழைவதோடு, அதனை 'புனிதமோடு எங்கள் உயிரென்று காப்போம்' என உறுதிபூணுகிறார். மரபான சமயப் பிணைப்புகளில் இருந்து விடுபட்ட பாரதிதாசன், மானபட விடுதலையை முன்னிறுத்தும் 'பொதுவுடைமையை' ஒரு மதச்சார்பற்ற உன்னத விழுமியமாக இங்கு நிலைநிறுத்துகிறார். பாரதிதாசனின் 'பலிபீடம்' பாடலில், வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்தின் மிக முக்கியக் கூறான 'உழைப்புச் சுரண்டல்' மற்றும் 'அன்னியமாதல்' ஆகிய சிக்கல் களைத் தமிழ் அழகியல் சூழலுக்கு ஏற்ப மிகக் கடுமையான மொழியில் வெளிப் படுத்துகிறது:

"சித்திரச் சோலைகளே! உமை நன்கு திருத்த இப் பாரினிலே முன்னர் எத்தனை தோழர்கள் ரத்தம் சொரிந்தனரோ! உங்கள் வேரினிலே! (நீங்களே சொல்லுங்கள்)

பாடுபட்டீர்கள் பருக்கை இல்லாதொரு பட்டியில் மாடென வாழ்கின்றீர்

மதக் கேடர்கள் காலிலே வீழ்கின்றீர் ஒண்ட வீடுமில்லாமலே தாழ்கின்றீர்!" (பாரதிதாசன், 2002:15)

அழகியல் வெளியில் வெறும் ரசனைப்

பொருளாகத்திகழும் 'சித்திரச் சோலைகளின்' தோற்றத்திற்குப் பின்னால், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் 'ரத்தச் சொரிதல்' (உழைப்பின் தியாகம்) நிறைந்துள்ளது என்பதைப் புறவயப் படுத்துவதன் மூலம், கவிஞர் மார்க்சியத்தின் உழைப்பு மதிப்புவழிக் கோட்பாட்டை அடியோற்றுகிறார். இயற்கையின் செழுமை என்பது உழைப்பாளியின் ரத்தத்தால் விளைந்த உபரி என்பதைச் சோலைகளுட னான உரையாடல் வழி நிறுவுகிறார். பிரபஞ்சத்தின் அத்தனை செல்வங்களையும், உள்கட்டமைப்புகளையும் தன் கரங்களால் 'பாடுபட்டுத்' திருத்திய தொழிலாளி, இறுதி விளைவில் ஒரு 'பருக்கை இல்லாதொரு பட்டியில் மாடென' வாழும் அவலத்தை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறார். தான் உற்பத்தி செய்த பொருளில் இருந்தே உற்பத்தியாளன் அன்னியமாக்கப்படும் முதலாளித்துவ முரண் பாட்டை 'ஒண்ட வீடுமில்லாமலே தாழ்கின்றீர்' என்ற வரி துல்லியப்படுத்துகிறது. உழைப்பாளர்கள் தங்களின் வர்க்கநிலையை உணர்ந்து கிளர்ந்தெழாமல், தங்களை ஒடுக்கும் 'மதக் கேடர்கள் காலிலே வீழ்ந்து' மடிவதற்குக் காரணம், அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள மதநிறுவனங்களால் கட்டமைக்கப் பட்ட 'போலித் தன்னுணர்வே' ஆகும் என்பதை பாரதிதாசன் இங்குச் சுட்டுகிறார். திராவிட இயக்கத்தின் பகுத்தறிவுவாதத்தையும் மார்க்சியத்தின் வர்க்கப் பார்வையையும் இணைக்கும் ஒரு பாலமாக இப்பாடல் செயலாற்றுகிறது.

உசாத்துணை

1. ஞானி. (2007). தமிழ்க் கவிதை ஞானி கட்டுரைகள் 3. சென்னை: காவ்யா பதிப்பகம்.
2. பாரதிதாசன். (1980). பாரதிதாசன் கவிதைகள். இராமசேந்திரபுரம்: செந்தமிழ் நிலையம்.
3. பாரதிதாசன். (2002). பாரதிதாசன் கவிதைகள். சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
4. வரதராசன், மு. (2007). தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. புது தில்லி: சாகித்திய அகாடெமி.